

Arrest

nr. 204 848 van 4 juni 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229/1
8200 SINT-ANDRIES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 20 december 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 oktober 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. VAN EENOO, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 augustus 2016 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 13 februari 2017 nam de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 22 augustus 2016 onontvankelijk werd verklaard. Verzoekster diende tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Bij arrest met nummer 189 673 van 12 juli 2017 vernietigde de Raad de beslissing van 13 februari 2017.

Verzoekster diende op 18 juli 2017 een aanvulling in op haar aanvraag van 22 augustus 2016.

Op 2 oktober 2017 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 22 augustus 2016 ontvankelijk, doch ongegrond. Deze beslissing, betekend op 20 november 2017, vormt de bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.08.2016 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

Prem K. R.R.Nr: [...]

Geboren te [...] op [...]1944

Nationaliteit: India

Adres: [...] 8310 Brugge

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Overwegende dat na onderzoek door onze arts-adviseur (zie gesloten omslag, verslag dd. 29/09/2017), hij concludeerde dat de medische elementen die aangehaald werden door betrokkene niet weerhouden kunnen worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Er wordt geen rekening gehouden met eventuele stukken toegevoegd aan het beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien deze niet ter kennis werden gebracht aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Het komt immers aan betrokkene toe om alle nuttige en recente inlichtingen in zijn aanvraag of als aanvulling op deze aanvraag aan onze diensten over te maken. ...”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in haar enig middel onder meer de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht. Ze meent dat dient te worden vastgesteld dat de beoordeling van de arts-adviseur niet met alle gegevens van het dossier en alle daarin vervatte dienstige stukken rekening houdt.

Verzoekster wijst erop dat zij reeds hoger beroep aantekende tegen de eerdere beslissing die haar ter kennis werd gebracht op 10 maart 2017 waarin haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van

artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Er werd immers in het advies van de arts-adviseur met geen woord gerept over de ernstige huidletsels, noch werd gesproken over de mantelzorg die door de behandelende arts als strikt noodzakelijk werd aangeduid. Verzoekster toont dit aan met een citaat uit het arrest nr. 189 674 van 12 juli 2017 waarin de Raad vaststelde dat de arts-adviseur zich enkel uitsprak over de artrose in de heupen. Hij maakte echter geen melding van de in de aanvraag en in het standaard medisch getuigschrift aangehaalde huidletsels, noch sprak hij zich uit over de mantelzorg. Opnieuw wijst verzoekster op het feit dat ze ten gevolge van de mislukte heupingreep in Indië ernstige huidletsels heeft.

Verzoekster benadrukt vervolgens in haar verzoekschrift dat zij een oudere dame is die volgens het standaard medisch getuigschrift van Dr. L. van 24 maart 2017 door een ernstig postoperatief letsel niet meer zonder hulp kan bewegen. Ze meent dat met dit attest geen rekening gehouden is, meer bepaald door de stelling dat er geen actuele strikte medische contra-indicatie is om te reizen en de arts-adviseur poneert dat verzoekster maar gebruik moet maken van een wandelstok of een kruk. Zij wijst erop, met verwijzing naar het standaard medisch getuigschrift van Dr. L. van 30 juni 216 dat zij zwaar gehandicapt is. Met het standpunt dat verzoekster kan reizen, meent zij dat de arts-adviseur lijnrecht ingaat tegen het standpunt van de behandelende arts. Ze erkent dat de arts-adviseur er een ander gedacht kan op nahouden dan de behandelende arts, doch dat men vervolgens op een begrijpelijke wijze moet motiveren waarom men een tegenovergesteld standpunt inneemt. Verzoekster wijst erop dat de arts-adviseur niet beargumenteert waarom haar medische situatie er niet zou toe leiden dat ze niet alleen kan reizen. Een directe vlucht vanuit België naar India zou volgens verzoekster niet mogelijk zijn. Er zou een tussenstop moeten gemaakt worden in Dubai of Abu Dhabi waardoor verzoekster na een lange vlucht ettelijke uren zou moeten wachten om opnieuw een vlucht te nemen, hetgeen medisch volstrekt onmogelijk zou zijn zonder hulp. Ze herhaalt dat uit dit motief blijkt dat de arts-adviseur geen rekening heeft gehouden met het voormelde standaard medisch getuigschrift.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Thans betreft de bestreden beslissing het onvankelijk, doch ongegrond verklaren van een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De voorgehouden schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling onderzocht, met name artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoekster eveneens de schending aanvoert.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

De Raad stelt vast dat verzoekster een oude dame is van 72 jaar van Indiase nationaliteit. Er wordt niet betwist door de arts-adviseur dat zij lijdt aan artrose, dat zij aan de rechterzijde een coxartrose vertoont waarvoor een heupprothese aangewezen is, aan hypertensie en gangproblemen lijdt en ook huidletsels vertoont aan de onderste ledematen. Wat betreft de artrose wijst Dr. V. van het Sint-Jan ziekenhuis in het attest van 26 april 2016 enerzijds op het feit dat verzoekster ongeveer dertig jaar geleden reeds een totale heupprothese heeft ondergaan aan de linker bekkenhelft waarbij een “gecementeerde cup” is geplaatst “welke volledig gemigreerd is”. Deze zit volgens de specialist vermoedelijk “volledig los”, ook de steel is volgens deze arts “gecementeerd”. Hij vervolgt dat verzoekster links desondanks weinig last heeft maar dat op termijn links een prothese op maat noodzakelijk is gezien de “grootte van het defect”. Wat betreft de rechterkant, stelt de specialist dat een “volledige heupprothese geïndiceerd is” wegens “primaire manifeste coxartrose”.

Wat betreft de huidletsels stelt het standaard medisch getuigschrift van Dr. L. van 30 juni 2016 dat verzoekster “uitgebreide huidletsels” heeft aan de onderste ledematen, dat zij hiervoor “wondzorg door [haar] zoon” nodig heeft want dat het gevolg of een mogelijke complicatie bij de stopzetting erin bestaat dat er zich “gangreen” voordoet. Ook in het standaard medisch getuigschrift van 24 maart 2017 wordt gewezen op de medicamenteuze behandeling die bestaat uit antibiotica en op de noodzaak aan dagelijkse wondzorg. In het attest van Dr. M.V. van 26 april 2016 wordt gewezen op een mogelijks “DVT ter hoogte van het linkerbeen”. Verzoekster licht in de aanvraag toe dat het om “diepe veneuze trombose” zou gaan. Bijkomend blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster ook twee foto's heeft voorgelegd van de open beenwonde(n).

Zoals verzoekster terecht aanstipt, vernietigde de Raad bij arrest nr. 189 673 van 12 juli 2017, de vorige beslissing die werd genomen naar aanleiding van dezelfde aanvraag van 22 augustus 2016 omdat de motivering van het medisch advies gebrekkig werd bevonden onder meer omdat een aandoening, met name de huidletsels, niet werden beoordeeld.

Thans leest de Raad in het medisch advies enerzijds “voor alle nodige orthopedische behandelingen & behandeling van huidletsels en behandeling van verhoogde bloeddruk beschikt India ook over de nodige specialisten zoals blijkt uit de hieronder vermelde informatie, zodat deze aandoening geen gevaar kan betekenen voor het leven of fysieke integriteit, zodat er bijgevolg geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat”. Waar de arts-adviseur vervolgens ingaat op de beschikbaarheid van de behandeling, leest de Raad het volgende: “Voor de behandeling en opvolging van orthopedische en hypertensie patiënten zijn er in het herkomstland India voldoende behandelingen- en opvolgingsmogelijkheden, bijgevoegd in het administratief dossier (orthopedisten, internisten). Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). De informatie is afkomstig uit de MedCOI-databank die niet publiek is: REQUEST FORM Medical Advisors' Office BMA, IMMIGRATION AND NATURALISATION SERVICE- THE NETHERLANDS – REQUEST NUMBER : BMA 9380 & 7141 inpatient & outpatient treatment by an orthopedist/orthopedic surgeon Available in het Indraprastha Apollo Hospital – Sarita Vihar, Mathura Road Delhi – (PRIVATE Facility)”

In de conclusie stelt de arts-adviseur dat vanuit medisch standpunt hem inziens kan besloten worden dat de “aangetroffen orthopedische, dermatologische en hypertensieve problemen geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in India”.

Uit het voormelde moet de Raad vaststellen dat de arts-adviseur ditmaal in zijn advies wel melding heeft gemaakt van de huidletsels of dermatologische problemen en van oordeel is dat deze behandeld moeten worden om geen gevaar te betekenen voor het leven of de fysieke integriteit of geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling maar dat de behandeling beschikbaar zou zijn in India. Echter blijkt onder de “beschikbaarheid van de behandeling” in geen geval dat de arts-adviseur naast de orthopedische problemen en de hypertensie ook de beschikbaarheid van de behandeling voor de zware huidletsels, die volgens de behandelende arts tot gangreen kunnen leiden, heeft onderzocht. De arts-adviseur heeft het in zijn onderzoek naar de beschikbaarheid enkel over de orthopedische problematiek en de hypertensie.

Bijgevolg stelt de Raad vast dat verzoekster in deze terecht een onzorgvuldig onderzoek aanvoert. De Raad volgt verweerder in de nota niet waar hij stelt dat de arts-adviseur tot zijn conclusie is gekomen dat een behandeling van onder meer de huidletsels beschikbaar en toegankelijk is in India, na een zorgvuldig onderzoek, verwijzend naar informatie afkomstig uit de MedCOI-databank. Nazicht van de

stukken van MedCOI waarnaar de arts-adviseur verwijst, met name BMA 9380 en 7141 die zich in het administratief dossier bevinden, lijkt immers dat zich daarin geen info bevindt over beschikbaarheid van een behandeling voor een dermatologisch probleem. Het komt aan de Raad hoe dan ook niet toe om te bepalen of raden welke arts aangewezen is om een open beenwonde die mogelijks aanleiding geeft tot gangreen te behandelen en of de medicatie die is opgenomen in de MedCOI-documenten mogelijks antibiotica zouden kunnen zijn die aangewezen zijn bij een dergelijke behandeling.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt.

Ten tweede blijkt inderdaad dat in het attest van 24 maart 2017 van Dr. L., de behandelende arts, wordt gesteld *“ernstig post operatief letsel - kan niet zonder hulp zich bewegen”*. Bij de bespreking in het medisch advies van de medische voorgeschiedenis en de voorgelegde medische attesten vermeldt de arts-adviseur dit attest van 24 maart 2017 wel doch bij de toelichting heeft hij het enkel over “een verminderd gangpatroon”. Bij het punt IV over “de mogelijkheid tot reizen, werken en mantelzorg” stelt de arts-adviseur *“op basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische dossierstukken blijkt niet dat er bij de betrokkene sprake is van een actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen. Eventueel zal zij gebruik kunnen maken van een wandelstok of een kruk. Ze heeft lang genoeg in India verbleven om daar beroep te kunnen doen op vrienden & kennissen die haar zouden kunnen opvangen en begeleiden.”*

Verzoekster kan niet gevolgd worden in haar stelling dat de arts-adviseur het actualiserend standaard medisch getuigschrift van 24 maart 2017 in het geheel niet in rekening heeft gebracht in zijn advies van 29 september 2017, nu hij er formeel naar heeft verwezen. Echter meent de Raad wel dat uit het advies niet blijkt dat de arts-adviseur de relevante passage heeft gelezen waarin Dr. L. stelt dat verzoekster zich volgens hem “niet zonder hulp zou kunnen bewegen”. Dit wijst op een onzorgvuldige partiële lezing of minstens een motiveringsgebrek door de arts-adviseur nu hij nergens verwijst naar of ingaat op die voorgehouden onmogelijkheid tot bewegen zonder hulp. Verzoekster kan eveneens gevolgd worden waar zij stelt dat indien de arts-adviseur een andere mening is toegedaan dan de behandelende arts, dit zijn volste recht is, doch hij op een begrijpelijke wijze moet motiveren waarom hij een tegenovergesteld standpunt inneemt. Thans laat het advies inderdaad niet toe te begrijpen waarom de arts-adviseur van oordeel is dat verzoekster, in haar medische toestand zoals het zich op het ogenblik van de bestreden beslissing voordeed, zich voor het reizen kan behelpen met een kruk of stok als de behandelende arts stelt dat ze zich niet zonder hulp kan bewegen.

In de nota met opmerkingen meent verweerder dat het standpunt van de arts-adviseur niet haaks zou staan op dat van de behandelende arts, omdat hij zou motiveren “dat ze niet op zichzelf hoeft te stappen”, maar wel met behulp van een wandelstok of kruk. Verder stelt verweerder dat zou blijken dat verzoekster over een rolstoel beschikt die zij eveneens zou kunnen aanwenden bij haar terugreis. Verder zijn er volgens verweerder geen redenen om aan te nemen dat luchtvaartmaatschappijen geen bijstand zouden verlenen bij een eventuele terugreis. De Raad stelt evenwel vooreerst vast dat de arts-adviseur niet heeft gepreciseerd “dat ze niet op zichzelf hoeft te stappen”. Voor het overige betreft het betoog van verweerder een a posteriori motivering, die geen afbreuk kan doen aan het feit dat de arts-adviseur geen blijk geeft dit standpunt van de behandelende arts in overweging te hebben genomen dat verzoekster niet zonder hulp kan bewegen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt ook om die reden aangenomen.

Gelet op voorgaande kan verzoekster gevolgd worden dat niet op zorgvuldige wijze werd rekening gehouden met alle pertinente elementen van het dossier. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt aangetoond.

Nu de bestreden beslissing uitdrukkelijk steunt op dit advies, is de bestreden beslissing eveneens op onzorgvuldige wijze tot stand gekomen, zodat dit leidt tot de nietigverklaring ervan.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige middelonderdelen hoeven niet meer onderzocht te worden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 oktober 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES